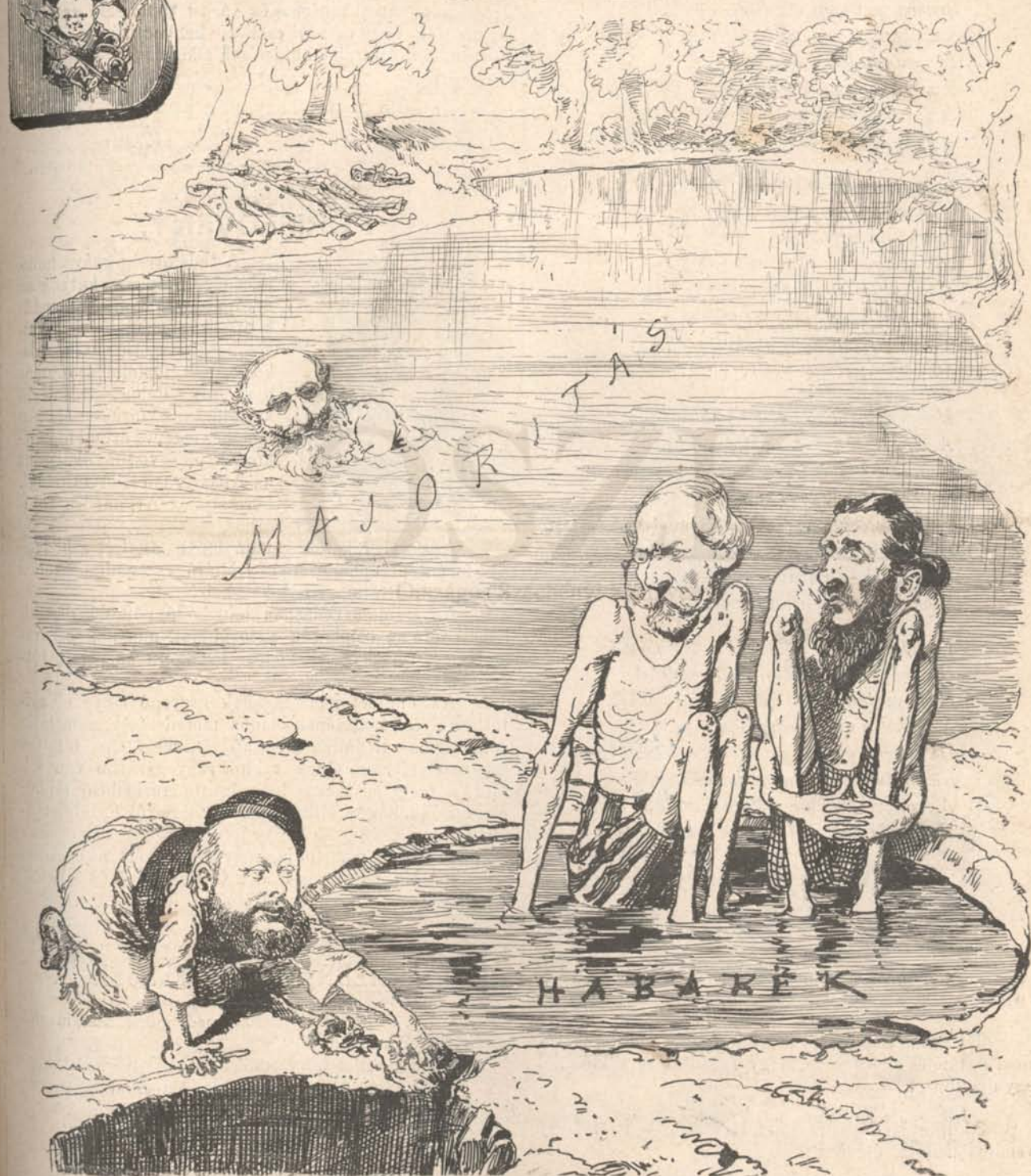

BORSSZEM JANKÓ

FÜRDŐZÉS.

T-a K-n. Meglássátok, az a gonosz gyerek még azt a kevés vizet is lecsapolja alólatok s végre is csak be fogtok ugrani az én nagy tavamba.

Vigyázz világ!

VIGYÁZZ világ! Választ Franciaország.
Sok nem tudott, csak sejtett érzélem,
Békóba vert vágó — áttör a homályon
S napfényre jő a választó-helyen.
A szenteskedők fekete csapatja
S a letűnt nagy név kis pártja remeg . . .
A porbahullt, de vonagló zsarnokság
A kegyelemdőfést most kapja meg.

A Marsellaise akkordjai riadnak —
Vészben-örömben ez a frank dala,
Ezt hallva vére felforr, szíve lüktet,
Kábul agya — ittas lesz általa,
Ha vészre szól, vakul rohan a vészbe,
Ha győzelemre, túlrad heve . . .
S a roszt fölött ütött győzelmi mámor
Már annyi jónak romlása leve!

Honáruókkal egy sirban pihennek
A vérpadon halt legjobb francziák.
Nem lesz-e most is rosznak bélyegezve
A bölcs, józan, igaz hazafiság!
S míg harsog lángszava a demagógnak:
»Sorsod egy ember kezébe ne tedd!
Nem hajtja-e a szabadság nevében
Viharba, vészbe a nagy nemzetet!

Vigyázz világ! Választ Franciaország —
Ha győz a szenvedély, könnyen lehet,
Hogy majdan trón épül ama romokból,
Melyeket a vihar ledöntöget:
De hogyha győz a józanság, a béke,
Közébe jutott ama nagy nap felé
A francia, mikor méltán dalolja,
Hogy, »le jour de la gloire est arrivée!«

Eviva Fiume!

vagyis

Az omnibusz diadala.

Az omnibusz magyar nevet kap. Ezentúl vendégfogadó lesz a neve.

Krisztián dán király meglátogatja a magyar fővárost. A tanács elhatározza, hogy fogadtatására kirendel egy omnibuszt.

Moltke Budapestre jó. Omnibusz, — azaz hogy vendégfogadóval fogadtatik.

Kalakava király ő felségét a legszebb fővárosi omnibusz viszi a szállodába.

Miután kitűnt, hogy az omnibusz a legelegánsabb bérkocsi, a városi tanácsos és városi tisztviselő urak elhatározták, hogy ezentúl csak 10 kr. kocsipénzt fognak felszámítani hivatalos küldetések alkalmával.

Ki hitte volna, hogy még parádés-ló válik belőlem?

»KESE«

omnibusz gebe, szül. 1831-ben.

FÖRMEDVÉNY.

A tudákosság gyáva nemtelensége motyogva kotyog az úrváryaskodó ivorkák acsádkodó ujság lepedőjének tudákos hasábjain. Beleüti álokoskodásának förtelmes ormányát oly dolog becsmélő kajtatásának forgatagába, a melyhez eszének ürbeli fogyatkozása egy viszonylik, mint az Ahasvérus csizma talpának keresztje az Arkimédes tojásához.

A nagybecskerekéi vajudó bartha affairét a hirlapírói forum areophagusának elbíráló csizmadiaszékéhez kívánja utasíttatni — hah-hah-hah!

Az eszmesorvadásban hánykódó pöffeszkedés kiböketi vele az ostobaság netovábbját, melynek eszevezettségére versenyez a rhodosi Ulysses tengerölelő tótágásával.

Az önérzet méltóságának ragyogó fénye elvakította hülye tekintetének bamba meredezését: nem látja enfenségem ellenállhatatlan sulyát, mely egy tátongó seb mártyrforradásának vakító ragyogásában van feltárva s mely egykoron betegágyam roskadozó fájdalomainak lábához terelte a sajtót Tenczertől Falkig, Szinitől Jókaiig.

A bamba nem tudja, hogy épen ezért a becsület dolgában Magyarország Judex Curiusa csak én lehetek. Határozott szerénységem nézete ez!

Dido, fresszen!

KATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

— Ugy látszik, mielőtt az első szót mondanám, megint hármat le kell szidnom.

— Ne beszéljen folyvást mint a szopós gyermek!

— Tegyenek ide egy hosszúkás pontocskát.

— Schiller a szeget mindig a fejéhez ütötte.

— Ekkor az egész országban az adók és a katonák fel-emeltettek.

TESTVÉR LELKEK.

Gladstone. Üdv, barátom és testvérem! Nem hiába értettünk mindig egyet! Ime, egy célhoz jutottunk.

Tönődések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

A Midhát pascha érdekéül interpellált Gladstone aztat felett, hojd interveniálni nem van lehetőség, de sináltatni fogja kifogás. Nilvan aztat hitte, hojd a Midhát oraság, mikor az exilbe szállitják, a tengerbe dobnak bele.

*

A donai fejedelem arangi-rozza egy üssze jüvetel. Erről sokan beszélük, de a kimenetelről még hallgatja minden ember. Edjébaránt összejüvetel és kimenetel oly cselekmény, melyhez nem fejedelem hanem lábadalom van szökséges.

*

A francia köldjér mondja, hojd Franciaország sem anektálni, sem okkopálni nem akar a Tunist. Mondanék én a köldjér ornak valami: mondjon, hojd a mi boszniai manöver módjára sinál edj kis fedjverjakorlat. Ezt aztán el fognak neki hinni.

MOKÁNY BERCZI

a dombszögi kaszinóban.

— Kuncsorgásaim története. —

Hajahaj!

Na'ddolog a, jamikor az az égbeli csavargó csak főböki eczzerre jatzat a kóczos fejit azon a pojétáktul telebőffentett mennyei kárpíton, meg végig söpri a szopzatós dajkák tejes utját a hosszú farkával. Az asztromonyasok a lethosszabb csövüket neki szögezik: hunnan kerüt, há igekezük? A Vényus csellagnak keresi-é a kedvit, vagy a Cassiopeja övit akarja-é bontogatni, va'mmás valami mennyboltozatos keblü kontyos szüzhöl szeretne-é hozzá

törülközni? Ammég — ne neked csellag-csösz! — egygyet fordít magán, evágtat valamőre, egy esméretlen fősső vármegyébe, oszt a holdforgató professzorok ütetik a nyomát a mathezissal.

Még nagyobb dolog a, jamikor tündöklő pályámbul lekanyarodok én, Mokány Bertalany! Mert nincs az a híros főttünés odafel, akinél különb ne vóna az én uriletünésem ide le. Cziganypóstával, telegrafon, fonyografon, telefonon, megafonyon, mikrofenyén, veszött fenyén hajszultak éngöm, hová sziveskődtem elveszni, hogy hetekhónapok óta nem, méltóztatok mozgatni még a fülem botját se! Nem is ragyogott ugy a jelönléte által az a

dónáti üstökös, mint távollétem által ragyogok én, a dombszögi kométa.

Peig bizony közel gunnyasztottam: Bugacson húztam meg magam, a Laczi komám finyes portáján, finyes levén az attul a sok tócsaviztül, akibe jött rőfög az udvarán a hizó és fürdenek az kacsák. Finyes kapu jaz! Mer ü is szereti a török vircsaftot: van vászony nipsége, egész hárem; van ökre, egész három; van Görögországja is, mánhogy görög dinnye-fődje; van három száll csibukja, kevés dohányja, sok adóssága.

Az első, amér megszöktem hazunnan, avvót, hogy aszongya: elfognának küetnek akármien progránnyal, csak széllbalog lögyék. Ha zavaros ellenzék a kívánságtok, mondok, ott van Mádon Ahszbahs teins ur, magyar felfődön németaafődi, hollandus magyar, gyalog ritter. Ahzt válasszátok, annak a politikája való tihozzátok, jó jártok, ha a bizalmába szátok, köröszöm rátok, vak apátok!

A Zsindöly Tönit akarták utánnam föléptetni.

— Marha ja! intem üket jóságosan. Nem kerületbe való ja, ha' karámba.

De mer nem érhetek el, a Tönit meg leböcsütem előttük, Lupi bácsira vesztögették a szavazattyukat.

Tojáss Danyi komám is hét vármegyébe küdte utánnam az kurrencset. Hej, szegény Danyi komám! Jordánynak uri cselédje! Mer örökös urnak dekretátam ütet mán akkor, amikor heted éve az utósó ötven hódjának a két hétig tartó torát ütük mög. Nem sajnáta az öreg a bankót, peig az végső napokba a kerítést adogatta el, hogy teljön borra, savanyu vizre. Híjába! Az ur pokóba is ur, még ha zsidónak az ispányja is.

Oszt maga vetette utánnam magát. Összeverbüvára az összes barátságot, atyafiságot. Az ablakom alatt elejin csak gengén kajdásztak, hogy: Berczi, gyere ki! Hasztalan! Híjába csavargatták a Treszka gazdasszonyom czirmosának a farkát, híjába lüdüzött bele Sároghy Muki a tőgyfa-ajtómba, Czinkotay Gabi is híjába gyujtott bele a disznó-ólamba — sehogy se tudtak magukhoz kiédesgetni, mer hát a Bugaczeumban rejteltem.

Fő joka, hogy odébb tisztelegtem, a' voót, hogy nállam akart nízni a »Magyar Fenyümag Ipar Meghonosítására törekvő Tudósok Országos egyesülete,« aki ez ideji sáskajárását Dombszögön akarván megtartani, hozzám az »ismert honfihoz« fordult, adjak nekik szállást, kosztot, fenyümagot.

— Cziczke, Szellő! Kullancs, Pozdorja, Ászok, Balhás, Fináncz, Zsandár! Belső agarajim, külső kutyáim! Ide mellém! mind a hányan!

Mikor ott szüköltek a csizmám szára körül, a van-kászliból kiemeetem egy üveg fenyümag pályinkát, egy czipót belejásztattam, oszt rádresszéroztam üket: az orruk alá tartván a borovicskás könyeret; mög-mögemeetem előttük, utánna kérdzkdtek s csaholtak a bestiák, akar egy fia-országgyülés.

No mán most hadd gyűjön az a tudományos banda, itt heteehet-havaahat. A kutyáim még az nap téptek meg egy kataszteri pótbiztost, a Szkricsákot, aki Liptó-vármegyéből hozta magával a fenyüszagot.

Letjobban eerijasztott a Kotlós Cziczabella, hogy aszongya a birka usztatomba bárányának gyünne le feredni, a hun osztán együtteskén mártogatnánk hő tagjainkat az enyhhabokba, köhinteném eztet a kehes mulatságot a vikony ábrázatába hűsítettnek.

Fenyvből, enyhéből kiszabadulva, melegibe meg az ideji termisemet 1500 pöngőér adval oda ja Mendelfy zsidónak (eddig Mándli vót a hívókája). Laczihol szöktem, onnad meg hasznos pihenés után neki a szezonys fürdőzésnek! A Gyenes Adám öreg gazdámát rendfitem be magamhol, hogy elhozza a rozsom, gyapjam árát, azzal a parancsolatval, hogy az pizzel ott keressen föl, ahun vagyok.

Hát a gőzfürdőbe hozta jutánmam. Ipeg az alsó tusson ültem. Hallom, öreg Adám, patkós csizmájával hogy kopog végig a márványos pádimentumon. Ott állt a szűrben; csak ugy okádtá ki magából ez a spongyiás paraszt krispin a gőzt. Mondok, megtréfálok Gyenes bácsit. Láttatlanba bekapok egy hörpenet vizet, megeresz-

tem alattam a csapot, a számbul meg spricczölöm főfele a vizisugarat.

Csak elálmélikodik ezen a látományon az én Adám gazdám. Még ilyen köpést az apám kocsissa se tudott.

— Ejnye tens uram, mondja, a lapoczkájával félváltt billentve magán a szűrt, hogy a bankót a vak ujjából kiszedje — ejnye tens uram, e'mmár valami!

— Biz ugy Adám! Ez olyan vizi puska, a ki végig öblinti az embert!

— Nagy tisztaság, mondja ű.

Kível hűségesen lejövasta az pizt, ugy hogy én még az este szalajthattam meg a lokomotivet a cseh für-

dőbe. Nem Karlsbádba igyekeztem, mert csak a fehér máju embert szeretem. Franczenbadba se; mer ha mócsingos is a legíny, ötszáz ehes néembernek nem lehet a szultánja. Marienbadba se. Ott a sok ásványos viztül maj szomjan vesz az ember a sör után. Mömmög a forrás hajszolását nem győzőm a magyar férjfiás viselettel; oda hátulgomboló német gyerekadrág kö. A kövér asszonyok czélarányos megcsappanását csömör nekü ki nem birván gusztyáni: ikább közibéjük se menek.

Letkülönb cseh fürdő most a Kuchelbád, ahun megusztatták a németkedő jebuzeus bursokat. Az utcán elejibém is szegődik egy olyan kimustrált jordi és nyájasan rám vigyorint.

— Ach, ein tapferer Magyare! Grusz und Handschlag!

— Czoki! mondok neki szelideden, zonszt verden szi háben handslag auf di gosen! Nikt einmal krisztliken cseh erlőbe ich dize gevatterung, umszo véniger ajnem duftigen Juden!

Dűhbe gyün a nyápicz vitez, hogy ű nem zsidó. Aszondom neki, hogy valamint a ratler is csak ratler, ha fűlit elmetszik is: ő is csak zsidó, ha ja szentőt vizzé vát Moldva folyót önti is a nyakába.

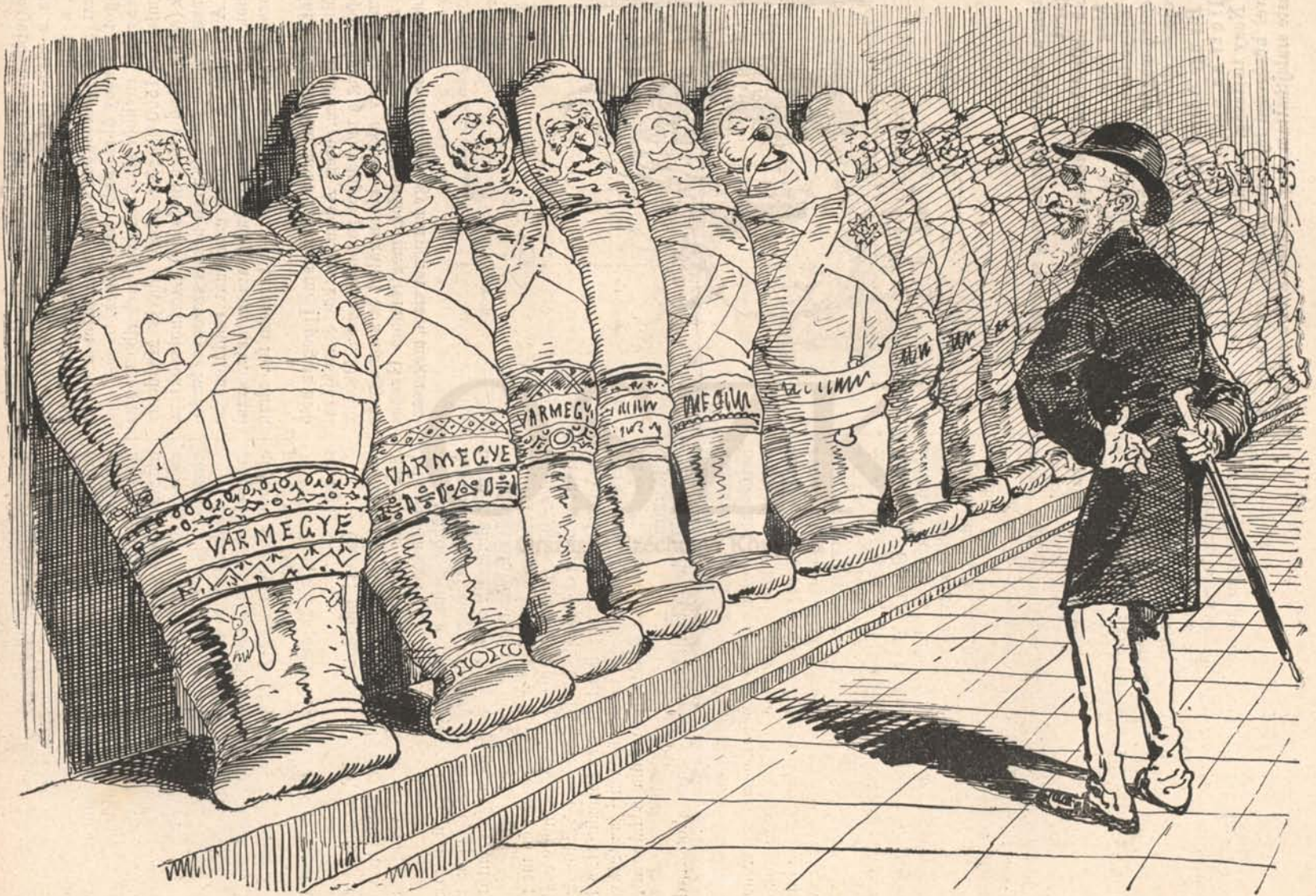
Tetszött a beszid a jordi gyereknek; én meg hogy megkérleljem, akkorát ütöttem a vállára, hogy csak ugy szídtút a barátságomtul. Me'llátja nimet zsidónak kedvező barátságomot egy hasított orru benszülött, a hazaji csergő cseh nyelvin maga mellé tüsszenti jaz frekvenci-ját és ott hamarosan deklarálja neköm a háborut, kihil dujélumra.

— Hallod-é te liktáriumtul elrugaczkodott, deklarás cseh pimasz! mondok neki illő mérséklettel. Főlkaphatnám eztet az egy száll jebi student és ezzel vág-hatnék közibétek ugy, hogy pápának nizmétek a trencsenyi drótost s ugy köttöznétek bele ja Palaczky apátok ölibe, aki ott a tót menyországba Libusa kiráné szölke bubjába keresi a tiz lábu fehér balhát! De magyar gavallér vagyok, nem ílek vissza jaz virtusommal. Halom van itt a mándlim zebibe egy hat szemilyre való revolver. A magját oda jadom, álljatok ki a placzra és legyék irgalmas nektek Cziril és Methud tót apostol, te drótos gyeneráció, akinek a duffa farku czimeres oroszlányát lompos juhászkytjának se fogannám a bürgéim mellé. Upre glédába, ha meg annyin egy-egy Uchatiussal álltok is elibém!

Ebbe ja pörcczenetbe kocsikázik arra jaz a színarany haju koronaherczig asszonyka, akit mán otthul üttem bele virágnak az kebeleembe Oan nyájasan fogadta a köszönésemet, hogy menten lelohadt a gerjedelmem és meginvitátam e'kkis géghasogató melnikire a Czech unokáit, akik harsogó szlávával kisírtek az korcsimába, ahol czipófaru honlejánkák hordták elejibénk az elbamellyéki ájnslógos italt.

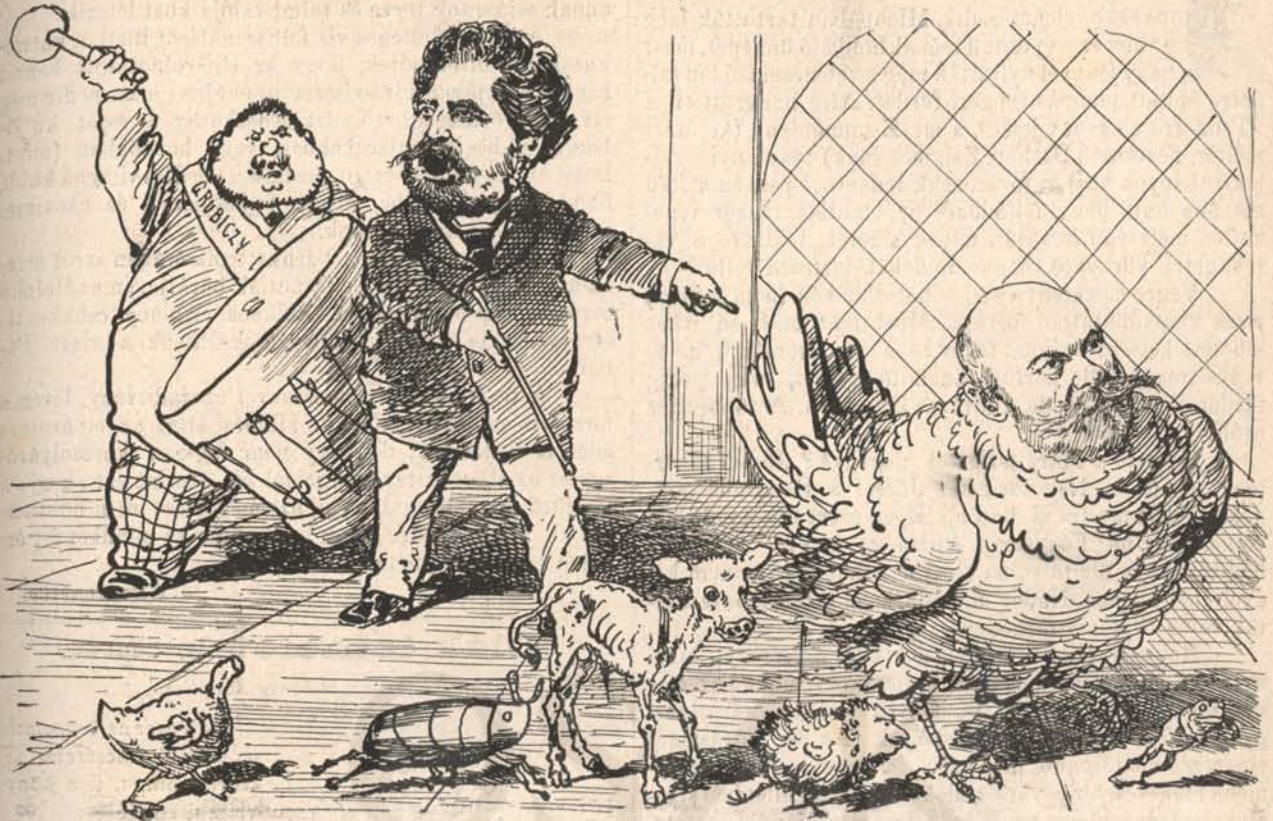
Elseje lévén az nap, a diákság köribe haszonnal szállaltattam meg a národny divadlónál szászorta különb, ismeretes magyar nemzeti színjátéknak bugaczi csön-desét.

Magyar Országos muzeum.

T-a K-n. Mekkora lármát csapnak azok a tudósok, hogy messze Egyiptomban egy pár mumiót találtak. Én itt őrzök hatvanötöt!

AZ ÁLLATKERTBEN.

Serák: Nurr herrein spazieren! Tesik, tesik, most kezdődik! Itt láthatni a század legnagyobb nevezetességét az u. n. masina-tyúkot, melynek tojományaiból az alkalmazott melegségnek megfelelő lények tetszés szerint kotoltnak u. m. 19°-nál kitünő idijős békák, 24°-nál exquisit tenyész filloxera, 30°-nál oly bikaborju, melynek láttára a tordaiak megbuktatják Tisza Lászlót, 34°-nál papirfogyasztó osztálytanácsos, 101°-nál kitünő thalyverő sült liba.

Voila! Nur herrein!! Bum!

Börzeviczy W. M. élczei.

Podmaniczky azzal dicsekedik, hogy legjövendőbbeknek mégis a Wilt-estélyek bizonyultak. Mundus wilt decipi — replikálok neki. (Móritz! dein Lateun ist feun.)

— Ugyan ez a kocsi a gólyához közlekedik? kérdezi tőlem egy csinos hölgy.

— Igen! és nagysád oda igyekszik? Csodálom. Nagysád megérdemelné, hogy a gólya keresse fel önt. (Nicht für die Öffentlichkeit bestimmt.)

Mondják nekem, hogy az ifju Bismarck itt jártában csak nehezen bírta kibetűzni az »Egyetértés« fogalmát, míg Lindau rögtön megértette az »Ellenőrt. — Természetes, felelem rá,

mert Bismarck otthon sem tud egyetértésben élni, míg Lindau otthon maga is oly lapot szerkeszt, a mely »Gegen-wart.« (In Slivovitz ist mehr Witz.)

Adtam jó tanácsot a könyvkereskedők »Csak szorosancziumű egyletének is. Belügyminiszteri engedélylyel legyen ezután a nevök »Csak gyöngén«, tekintettel egész tőkájöknek a pénztárnok által történt elsikkasztására. (Móritz, nur nicht schadenfrohh!)

A Rózsay ellen intézett attentátum által bebizonyított, hogy a merénylet-mánia végre orvosára talált. (Mörderisch, wie?)

Hogyan lehet az, interpellálnak, hogy a cseh oroszán diadalmaskodik, míg a vatikáni Leo olyan szorongatott helyzetbe jutott? Hja! — mondok — a cseh oroszánnak két farka van. (Der Zola wird sich zurückgedrängt fühlen.)

Artézi fürdő.

BUDAPEST velenczésedik. Minapában tartották meg a velencei éj című csónakhimbáló ünnepet, most nagy fényvel nyitották meg a velencei módon szigetre épített pompás tengeri fürdőt. Alig hangzott el a »Tengerre magyar« jelszó, a mi Zsigmondynk (ki ezért méltán nevezhető Báthori Zsigmondnak) tenge nyi verejték-zuhanyok közt, a fővárosnak tengernyi pénzén a föld méhébe bujt, hogy felföldözze az említett tenger feneketlen mélységű forrását, minek sikerét, tekintve a városligetet környező tengeri földeket, biztosra vette.

Végre megeredt a kiapadhatatlan kén (nem tenger) vizek kiapadhatatlan forrása. Most már csak az iránt lehetett kétség, vajjon, tekintve a víz aromáját, u. n. »zape-toiage«-féle parfüm finomító gyárat, vagy pedig fürdőt állítanak-e oda a főváros költségén. A többség ez utóbbit pártolta.

Ki tette a Margitszigetet nagygyá? József főherceg. Ámde a Nádorszigetet József a Palatinus gondozta, tehát multja is dicsőbb. Épen ezért ohajtandó lett volna, hogy ne Fegyveres Adám ur fegyver nélkül is hódító leánya ölelte volna először a habokat, hanem kegyeletnél fogva a Nádor unokája, kiről aztán elnevezhetők volna Stefánia-fürdők.

Hogy Marmaros-Szigettel kiállja a versenyt, bizonyítják a víz tükrén keresztül csillámló gyémánt kövecsek kivül a fürdő kádak is, melyek szintén marmarosi gyémántféle karraraiból készültek. Az ősi Pávasziget elnevezés mellőzendő, már azért is, mivel a fürdő-costumeon legkevesebb pávára emlékeztető van, ellenben semmi kifogásunk nincs, ha Wiesbaden mintájára Ligetfürdők neveztetik s akkor a sziget »Liget-sziget« vagy röviden »Szigligetnek« keresztelhető. Ennek közvetlen eredménye az volna, hogy vize második castaliai forrásként csupa Szigligeteket természetne kiaszott drámairodalmunknak, s ezzel egy csapással el volna oszlatva a népszinmű sorsa feletti aggodalom.

Ezen kölcsönös szolgálatok által a fürdő és a szinpad között létrehozott viszonyt még bensőbbé lehetne tenni, ha például a fürdő megrendelné a »Thalia« gőzöst és ezen rendezné be az ugyis ingatag szinpadot, természetesen a színház alapra támasztva. Ezen Visi-nél sokkal hiqadtabb vízi-reformok jótékony hatása el nem vitatható, főleg a fürdetőt igénylő operettek (Niniche) valamint azokra, melyekhez a sima, testszinű costumeök tanulmányozása és utánzása szükséges, mire különben az ott leendő Adám és Evva szakavatott izlése lesz irányadó.

Hogy a vízre térjünk vissza, ez rendkívüli hőfokánál fogva finanszialis szempontból forrón ajánlható, a mennyiben koppasztási képességénél fogva a borbélyt nélkülözhetővé teszi.

Ez lesz remélhetőleg ama mágneshegy, mely a külföldieket ide fogja vonzani, lévén ők bizonyos koppasztásokhoz hozzászokva.

A szépnem tömeges látogatására a fürdő különösen igényt tarthat, már azon »Sohajok hidjánál« fogva

is, mely a szigetre vezet, melyet különben aranyhidnak is képzelhet, mely hivatva volna áthidalni az őr, mely annak szinarany terve és talmi valója közt létezik.

A mi a felesleges víz felhasználását illeti, a khemikusok úgy intézkedtek, hogy az elpárologtatott kénviz képeső alakjában újra visszacuzzogjon; a mi pedig még így sem értékesíthető, azt Édeskuthy a saját kutjában megédesítve palaczkokban, vagy hordókban (mint-hogy ez nagy hordó-erejű gazdasági kérdés) világgá küldi, hadd hirdesse szerte, milyen tejjel-mézzel és kénvizzel folyó ez a mi anyaföldünk.

Ennek ellenében a tizenkettedik órában arról értesülünk, hogy Türr thk., a francziák barátja, amaz élelmes eszmével lép elő, hogy az általános vízhiány csökkentésére az általa ásandó csatornán szállítsuk a vizet Párisba.

A francziáknál rokonszenves ez indítvány, lévén a forró víz az utközben való kihülés által az elpárolgás ellen is biztosítva; de hogy nem fog-e a korcsolyázó-egylet ez ellen tiltakozni, mivel hir szerint ezt akarja a jég fűtő szereül alkalmazni, azt még most nem dönthetjük el. Mindenesetre résen leszünk, hogy mindkét fél érdekei szem előtt tartassanak.

AESCULAPIUS.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Végre az öregemtől is sikerült dicséretet ki-szoritanom, t. i. a könyveim tisztaságáért.

— Olvastam, hogy az ő felsége által alapított 300 ftos ösztöndíjra pályázók közt előnyben lesznek, a kik csak most maturáltak. Ebből pompás stósz lehet! Én is előnyben lehetek, mert csak annyi, mintha most maturáltam volna.

— Somháton is tapasztalják már áld. sos működésemet. A minap táncvigalmat rendeztem az »ellaggott szegények« javára, (az egész tanya népessége 15 lélek.) Magam voltam rendező és pénztárnok. Belépti díj »tetszés szerint«; de fölirattam, hogy: »föülfizetések köszönettel fogadtatnak.«

— Nem tudom, megszavazza-e az öregem az eléje terjesztett költségvetést az új tanévre. Tartok tőle, hogy erre a számvetésre majd szán.kivetéssel felel.

— Minap olvasom Petőfiben:

*Egész uton hazafelé azon gondolkodám
Miképp fogom szólítani rég nem látott anyám.*

Tépelődés helyett inkább hozzám fordult volna, praxisom van az effélékben.

KÜLDÉKI TROMBITA.

Potentátok találkozása.

(A »Borsszem Jankó« legeslegeredetibb tudósítása.)

Lölle, 1881. hõ-hó.

A világ, mióta a nagy melegek beállottak, igen helytelen felfogást tanusít a politikában. Az egész közönség bámész és feszült figyelemmel lesi-várja a két császár találkozását Gasteinban s ezt leve, úgy szólván fel sem veszi ama nem kevésbé fontos találkozást, mely most olyt le Löllén, a balatonparti fürdőhelyen. Itt találkozott ugyanis a jövő két hatalmas embere: Szalay Imre és Krajcsik Ferencz. Persze, a publikum, mely csak a jelenben él, csak halványan sejtí, ki ez a két potentát, de a látónoki erővel bíró Borsszem Jankó kitünõ érzéket tanusított, midõn a találkozás elsõ hírére lóhalálában futtatott le engemet ide, hogy a találkozásnál õt s így közvetve az egész európai sajtót képviseljem.

Mikor a vonattal a történeti nevezetességû Löllehez értem, rögtõn fölismerem a találkozásra praedestinált helyet, Szalay Imre kastélyát. A kastély körül lévõ fáknak ugyanis uruk republikánus elveinél fogva koronát viselni tilos, egy tilalomfán pedig a következõ inskripciót pillantám meg:

A ki be mer lépni a kertben, de virágot nem is lép, habár tilos, fûzel 1 frt és a ki mos a fürdõháznál és nem tesz kárt. De a ki gyaloguttra lépni mer, virágot tépni és kárt tenni, az pedig 2 forintot fûzel ha nincs, zálogot kell adni.

— Itt nem lakhatik más, csak te, óh Imre! kiálték fel elragadtatva a styl sajtászerüségétõl, — e tilalomtáblán látom az oroszlán körmölését!

Bemenvén a kastélyba, rögtõn a nagy republikánus elvezettettem magamat. Ó laboratoriumában volt, a hol kísérleteket tett, fehér borból vöröset és vörösből fehérét csinálni. Jókor érkeztem, mert a kísérlet teljesen sikerült s a nagy republikánus ilyenkor jókedvû és közlékeny.

Bemutattam magamat, mire a nagy ember üléssel kínálta meg. Le akartam ülni egy csomagra, de õ »ne oda, abban alkörmös van« kiáltással máshova utasított. Még három helyen tettem kísérletet, de a figyelmeztetés mindíg újra fölhangozott, csak a csomagok tartalma volt más-más, fuxin, ólomcukor, czinóber. Végre egyik sarokban nagy papirhalmazt pillanték meg, a nagy republikánus improvizált speechei volta; erre ültem le.

Most a következõ beszélgetés fejlődött ki közöttünk:

Én. Megengedi nagyságod, hogy, a »Borsszem Jankó« nevében néhány kérdést intézzek nagyságodhoz, a találkozást illetõleg, mely nagyságod és politikai ellenfele, Krajcsik Ferencz között jelenleg folyóban van?

Ó: A legnagyobb örömmel. Senkinek sem tartozom annyi hálával, mint önöknek. Önök engem mint ifju politikust felkérték, kiadták nyilatkozataimat, beszédeim virágát, — szóval önök adták tudtúl a világnak, hogy én létezem.

Én. Óh, a genie maga is hírül adja a világnak, hogy õ genie.

Ó (némi gondolkodás után.) Igaza lehet, sõt igaza is van, de hát nekem csak egy hibám van és ez a tulszerénység. Pedig tizenhárom éves politikai mult nagy dolog.

Én (egy bókolással a bevezetés fölött napirendre térve.) Mi a tárgya és oka nagyságod és Krajcsik találkozásának?

Ó. Egyszerûen az, hogy õt Tisza Kálmán *) kerületben meg hagyta bukni, most tehát Tisza e hátalanságért kell, hogy meglakoljon. Krajcsik politikai ellenfelem, de azért nem habozom bevallani, hogy õ igen nagy ember. Hozzá hasonló magyar államférfi jelenleg csak egy van. Leszokom tulszerénységemrõl s megmondom nyíltan, hogy az én vagyok. Találkozunk tehát nálam, hogy itt a köztünk lévõ ellentéteket kiegyenlítve, Tiszát közös erővel megbuktassuk s a haza valamint Európa jövendõ sorsát, mint a franczia mondja viris unitibus meghatározzuk. Mi tagadás benne, nem sikerült megegyezésre jutunk. Thut mir Leid, mint egy angol államférfi mondá. Én nem engedtem a republikából egy hajszálat sem, Krajcsik rendületlen monarchista maradt. (Sokat mondó mosolylyal) Tudja, én csak ambiózus vagyok, de Krajcsik valósággal nagyra-vágó. Nem szereti a republikát, miután abban a legfelsõbb polcz is csak elnökség. Ezzel õ be nem éri, pedig ez is már praenumerálva van.

Én: Tudom. Hozzánk intézett nyilatkozata szerint nagyságod többé e polezot nem ambitionálja,

Ó: No tudja, mióta Garfield gyógyulóban van, meggondoltam a dolgot. Verhovay barátomnak majd csak betömöm valamivel a száját.

Én: Szabad még megkérdezni, hol van jelenleg Krajcsik ur?

Ó: Most jött haza a berekbõl, a hol horgászni szokott s valószínûleg lábvizet vesz. (Elmerengve.) Mily nagy tehetség! Mint bámulom õt! Mint szeretem õt! De hiába! Ó monarchista, én republikánus vagyok. Ó veszedelmes ellenfél. Politik und Freundschaft ist andere Kafe, — mint egy belga republikánus mondá. Szegény Krajcsik, ha elérkezik az én napom, akkor kénytelen leszek téged felakasztatni.

A nagy republikánussal eképen végezvén, siettem a nagy monarchistához, ki a másik szobában szunyogcsipéseit gyógyítá bagólével.

Az õ nyilatkozatainak tartalma épen pendantja Szalay Imre nyilatkozatainak. Megrázó volt, mikor õ is felkiáltott:

— Én bámulom Imrét, õ nagy államférfi, ámde ha õ Pompejus, én leszek Julius Caesar. Sõt tovább megyek — folytatá — õ terveimre ann ira veszedelmes, hogy kénytelen leszek õt felkötetni, mihelyest napom elérkezett. Fáj ez nekem — így végzé, — de nem tehetek róla.

Ezután bucsut vettem a két nagy államférfiutól, kik lementek a Balatonra, a monarchista, hogy megfürõdjék, a republikánus, hogy személyesen jelen legyen a vizmérésnél, mely borászó tevékenységének legfontosabb aktusa.

Az udvaron értesültem arról is, hogy Krajcsik Miska inasa és Szalay Pista kocsisa szintén igen fontos politikai pourparléket folytattak, de miután akkor az elsõ épen csizmát tisztított, a második pedig lovat vakart, ezeket ezuttal nem interviewolhattam meg.

Scribifax.

*) E szónál a nagy férfi ijeszten vonaglott. Tudósító.

B A K A L E V É L.

Pilis-Csabán, az lógerban, a numero czvajos lógervártán, kánikulás augusztus hónapba, a naptvát nem tudom.

Éldes szülő anyám!
Kedves apám uram!
Aldást, békességet,
fain jó aratást kívánok
az uristentül!

Annak a mennybéli fűtőgyereknek ugyan tenger sok heverő tüzelője lehet, amér ennyire befütt abba jaz fényes gömbölü kájhájába, nyilván nagyon hideg telünk lesz, mer odáig mind elégette az kifaszútt fűtőszerit. Az ember fiának szinte jól

esik a hidegre gondúni, mer itt akkora a meleg, hogy mikor megemlegetem ennek a bolond peccsenyesítő bosnyák kánikulának azt a napon sütkérező, mezitlábos szerezcsenyopofájú fűtős rézangyalát, még ez a kis fohász-kodás is csak pörkűt állapotba rukkúhat a legfősőbb reportra. Innend-onnand má majd nem lehet fájert komendiroznyi, mer nemcsak a fegyver, de az baka is elsül.

Iszen itt ahun most niderezek, még megjárja, mer erdőbe vagyok, oszt nemcsak, hogy én vártálom a fákat, de űk is engemet, de bezzeg marsközbe czakumpakba megsokalja az ember az uristen jóvoltát. A minap is, a garnizóbul idegyűvet, a nap rémséges szálvéfájerokat eregetett ránk, oszt úgy megizzadtam, hogy a borju csakugy uszkált a hátamon és ahun a regementünk rasztot tartott Somháton, tó támadt az verejtekbul, amellik lefolott rólunk.

Hát még az egreczérozásnál! Az ember szinte érzi, hogy megfól a saját levibe.

De nem hiába van ez. Ű fölsége nem hiába sa-nyargattya az ű édes magyar fíjait. Vasárnapi dinczfrájjs napon összeűttünk a kantinba, a káplár ur Kőpecz, az Adándi Gyuri, aki sokat tud, mer az óbester urnak a kutyamosója, meg én, ánrétoltattuk az összes dinczfehhig tudományunkat, két liter piliscsabai karczost un-tersticzungnak kikomandéroztunk, oszt nyélbe ütöttük az egész dógot.

Hát tunnyivaló dolog, hogy a királunk legkisebb kisasszony lányának van egy kedves játszópajtása, apró szerezcseny gyerek, akinek uan az ábrázattya, akár a fényesre glanczút bakancs. Hát most sül ki, hogy ez a kis istencsudája — sohse hittem vóna — királfi Egyiptomországbul, de a hazáját elvették az ángliusok. Mán most a királkisasszonyka addig-addig kunyerált, addig-addig pityergett a fölsiges ides aptyának, amég ennek a szive meg nem lányút, oszt aszonta:

— No ne pigyeregj, édes lányom, majd segíték én azon a te suvixszinü princzeden.

És ennek okábul az őszre marsolunk az ánglius ellen Egyiptomországba.

Hanem hát az persze nem mën uan könnyen, mer az ánglius is bolond erős ám, oszt messze van Egyiptom országa, tengeren kő oda jární, aminthogy arra az esetre, hogy a vizen atakéroznának, minden baka kap egy szál vizipuskát. Ágyut meg akkorát kapunk, hogy édes apámék házát golobisnak lehetne beletöttenyi; — kanonérnak persze csupa süket embert vesznek, mer ha a nem vóna, akkor is megsüketülne, amint egyet szól az a ménkü nagy masina.

Lovasságot nem vizünk magunkk l, hanem csak bakaságot; hogy több legyen, a jágerokbul is ezental baka lesz, a mi szép avanszamá arra a kakastollu mónár kaputos nímetre nézvest.

Hát iszen nem mondom, hogy nagyon örülök az uj felczugnak, hanem hát állok elejbe, aminthogy megesküttem, hogy: tüzön, vizen. Aztán nem is lesz roszt dógunk abba ja szerezcsenyországba, mer se rimczájgot, se bakancsot ott glanczuni nem kő. Legjobb dóga lesz a Csóri Antinak, az ottholi válogvető czigány bakafíjának, mer az ugyis egyiptomi nemzetség, oszt tud avval a náczióvál beszélni; ki tudja, talán még tanál odakinn valami otthunfelejtett atyafiságot.

De most gyün még a legjava. A káplár ur Kőpecz aszongya, hogy ű óvasta valami verses krónikába, hogy Egyiptomba az arany ugy terem, min nálunk a homok. Az bizony! De tudom tele is hozom a brózsákomat!

Még többet is hozhatnék, de borju, patronytás köll ruhának, municzióznak, hát csak úgy segíthetnék a dógon, hogy hazúról künnének egy heverő tarisznját, aki hogy űresen ne gyűjön, ídes anyámasszony süthetne beléje egy kis jó pogácsát, aki mellett egy flaskó szilvórium nem hiszem, hogy eltörne, ha szómába van fonyva. — A szómáruul jut eszembe, hogy verginiát jó lesz hazúról vinnyi, mer Egyiptomba nem kapni, hanem az idevaló bankó- pítz eveszik ott is, ha apám uram nem röstelné egy kis utravalóval megemberüni

holtig szerető katona fíjukat

JOSEF KOVÁCS
frájteros.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Salamoni ítélet. Mulatságos, de ki nem nyomtatható. G. T. (E. Drm.) Az »igazmondások« nagyon is tarka nyelvbábelben szólnak. A meteorológiában pedig teljesen

hiányzik az él. Más genreban talán jobban sikerül. — „Tarnó- czay bojtár.“ Sokkal vadabb fordításokhoz van már a szegény jó közönség hozzászoktatva a Petőfi ellen merényleteket gyakorló fordítók által. — Szellő. (Stmcz) Az ügy teljesen ismeretlen az olvasók előtt. — Aesculapius. Örvendünk a gyors viszontlátásnak. A recipe igen jól hatott. — Ceruza. Munkája dicséri a mestert s így ön csak folytassa. — Kl. Ű. (Bdpst.) Alkalmilag talán föl- használjuk. — S. A. (Gyngys.) A mit képeknék szánt, az nagyon helyi érdekü, bár ott persze »éget«; a többi jeles és sorát kerit- jük. — „Próbatánc.“ Azon a vidéken még az ilyen magyarság is űrvedetes. — „Égő szerelem.“ Sajnos, hogy kívánsága csak félig teljesült, csak a mi gyomrunkat terhelte meg; az olvasót megmentettük a veszedelemtől.